

Bálám

4 Mózes 22 és 24. {PP 438}

Básám meghódítása után visszatértek a Jordánhoz. Az izraeliták a folyó mellett - a Holt-tengerbe való beömlése fölött - táboroztak le Jerikó síkságával szemben, és itt készültek fel a Kánaánba való közvetlen benyomulásra. Pontosán Moáb határánál álltak. A moábitákat rettegéssel töltötte el a benyomulók közvetlen szomszédsága. {PP 438.1}

Moáb népét az izraeliták eddig nem háborgatták. Mindazáltal a moábiták rossz előérzettel figyelték mindazt, ami a körülöttük levő országokban történt. Az emoreusokat, akik elől ők meghátráltak, a héberek legyőzték, és a terület, amelyet az emoreusok a Moábtól elvettek, most Izrael birtokába került. Básán seregei meghátráltak a felhőoszlopba zárt titokzatos hatalom előtt és az óriási erődöket a héberek elfoglalták. A moábiták nem merték megkockáztatni, hogy támadást indítsanak ellenük. A fegyverekhez való folyamodás reménytelen volt a természetfeletti erővel szemben, mely az izraeliták érdekében működött. Elhatározták azonban, ahogy a fáraó is tette, hogy varázslattal megakadályozzák Isten munkáját. Átkot akartak hozni Izraelre. {PP 438.2}

A moábitákat szoros nemzeti és vallási kötelékek fűzték össze a midiánitákkal. Bálám, Moáb királya felébresztette a rokon nép félelmét és így akarta biztosítani együttműködésüket az Izrael elleni terv megvalósításában. Ezt üzenté Midián véneinek: "Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, amiképpen elnyalja az ökör a mezőnek pázsitját" (4Móz 22:4). A Mezopotámiában lakó Bálámról az a hír járta, hogy természetfeletti erővel rendelkezik. Ennek megfelelően Moáb és Midián vénei közül követeket küldtek Bálámhoz, hogy biztosítsák jövődöléseit és varázslatait a maguk számára Izrael ellen. {PP 438.3}

A követek azonnal felkerekedtek, hogy hosszú, magas hegyeken és sivatagokon átvezető útukon eljussanak Mezopotámiába. Miután ott megtalálták Bálámot, átadták neki királyuk üzenetét: "Ímé nép jött ki Egyiptomból, és ímé ellepte e földnek színét, és megtelepszik én ellenemben. Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy akit megáldasz, meg lesz áldva, és akit megátkozol, átkozott lesz" (4Móz 22:5-6). {PP 439.1}

Bálám egykor jó ember és Isten prófétája volt. Később azonban elhagyta hitét és a mohóság, a kapzsiság lett úrrá rajta, de mégis a Magasságos szolgájának vallotta magát. Nem voltak előtte ismeretlenek Istennek azok a cselekedetei, amelyeket Izrael érdekében vitt véghez. Mikor a követek közölték vele megbízatásukat, jól tudta, hogy kötelessége szerint azonnal vissza kellene utasítania Bálám ajándékait, jutalmait és a követeket azonnal el kellene küldenie. Bálám azonban vakmerően játszani kezdett a kísértéssel. Meghívta a követeket, hogy maradjanak vele arra az éjszakára. Kijelentette, hogy nem adhat nekik határozott választ addig, amíg az Úr tanácsát ki nem kérte. Bálám tudatában volt annak, hogy átka nem árthat Izraelnek. Isten az ő oldalukon van, és addig, amíg hűségeselek maradnak hozzá, nincs az az ellenséges hatalom sem a földön, sem a föld alatt, amely győzedelmeskedhetne ellenük. A követek szavai azonban hízelegtek hiúságának. "[...] akit megáldasz meg lesz áldva, és akit megátkozol, átkozott lesz" (4Móz 22:6). A megvesztegető értékes ajándékok és a kilátásba helyezett felmagasztalás, felcsigázták kapzsiságát. Mohón elfogadta a felajánlott kincseket és azután - miközben arról tett vallomást, hogy szigorúan Isten akaratának engedelmessékedik - megkísérelt eleget tenni Bálám kívánságainak. {PP 439.2}

Azon az éjszakán azonban Isten angyala ezzel az üzenettel ment el Bálámhoz: "Ne menj el velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az!" (4Móz 22:12). {PP 439.3}

Reggel Bálám kelleetlenül bocsátotta el a követeket, de közölte velük azt, amit az Úr mondott neki. Haragudott, hogy látomása a nyereségről és arról a megtiszteltetésről hirtelen eloszlott, ingerlékenyen kiáltott fel: "Menjetekek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek veletek" (4Móz 22:13). {PP 439.4}

Bálám "[...] a gonoszság díját kedvelte" (2Pt 2:15). A kapzsiság bűne - amit Isten bálványimádásnak jelent ki - köpönyegforgatóvá tette, és ez egyetlen bűnén keresztül Sátán teljesen uralma alá kerítette. Ez volt az, ami a vesztét okozta. A kísértő mindig világi nyereséget és tisztességet nyújt, hogy az Isten szolgálatából

elcsábítson. Azt mondja nekik, hogy a túlságos lelkiismeretességük távol tartja őket a jóléttől, a boldogulástól. Így sokakat rávesz arra, hogy vakmerően térjenek le a szigorú becsületesség és tisztesség ösvényéről. Egy hibás lépés megkönnyíti a második hibás lépés megtételét és így egyre merészebbekké válnak. A legszörnyűbb dolgokat is meg merészelik tenni, ha egyszer a fősvénység és a hatalomvágy uralma alá adták magukat. Sokan azzal áztatják magukat, hogy egy időre letérhetnek a becsületesség útjáról valamiféle világi előny érdekében, de miután elérték céljukat, akkor változtathatják meg viselkedésüket, amikor csak nekik tetszik. Ezek belekeverednek Sátán hálójába és ebből a hálóból nagyon ritkán tudnak kiszabadulni. {PP 439.5}

A követek jelentették Báláknak, hogy a próféta nem volt hajlandó csatlakozni hozzájuk, de ugyanakkor nem közölték vele, hogy ezt Isten tiltotta meg Bálámnak. Bálák feltételezte, hogy Bálám csak azért vonakodott csatlakozni a követekhez, mert ilyen módon igyekezett nagyobb jutalmat biztosítani a maga számára. Ezért a király az előző követeknél még több és magasabb rangú főembereket küldött el Bálámhoz, magasabb megtiszteltetés megadásának ígéretével, sőt azzal a felhatalmazással, hogy teljesítsék mindazokat a feltételeket, amelyeket Bálám igényel. Bálák ezt a sürgető üzenetet, küldte Bálámnak: "Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám! Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet!" (4Móz 22:16-17). {PP 440.1}

Bálámot tehát másodszor is próbára tették. A követek nyomatékos kérésére adott feleletében nagy lelkiismeretességről és becsületességről tett tanúbizonyságot, amikor arról biztosította őket, hogy nincs annyi arany és ezüst, ami arra vehetné őt rá, hogy Isten akarata ellen cselekedjék. Vágyott azonban arra, hogy eleget tegyen a király kérésének. Bár Isten az ő akaratát már határozottan tudomására adta, a követeket mégis ottmaradásra unszolta, hogy Istent még egyszer megkérdezhesse, mintha bizony a végtelen Isten ember lenne, akit valamire rá lehet beszélni. {PP 440.2}

Azon az éjszakán az Úr ismét megjelent Bálámnak és ezt mondta: "Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindazáltal azt cselekedjed, amit mondok majd néked" (4Móz 22:20). Az Úr megengedte Bálámnak, hogy egy bizonyos pontig kövesse saját akaratát, mivel olyan határozottan ragaszkodott ahhoz. Bálám nem törekedett Isten akaratának cselekvésére, hanem saját eljárását követte, és ehhez igyekezett megszerezni az Úr szentesítését. {PP 440.3}

Jelenleg ezrével vannak olyanok, akik ehhez hasonlóan viselkednek. Semmi nehézségük nem lenne kötelességük megismerése és felismerése terén, ha az összhangban lenne hajlamaikkal. A Biblia világosan eléjük tárja, vagy körülményeik és józan eszük megmutatják kötelességüket. Mivel ezek a bizonyítékok ellentétben állnak vágyaikkal és hajlamaikkal, ezért gyakran félreteszik ezeket, és Isten elé mernek járulni, hogy tőle tudják meg kötelességeiket. Nagy lelkiismeretességgel hosszan, komolyan imádkoznak világosságért. Istennel azonban nem lehet tréfálni! Az ilyen embereknek Isten gyakran megengedi azt, hogy saját vágyaikat kövessék, de azután ennek a következményeit is el kell szenvedniük. "De nem hallgatott népem az én szómrá, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint" (Zsolt 81:12-13). Ha valaki világosan látja kötelességét, akkor ne merészeljen Isten elé járulni, hogy mentse fel őt annak teljesítése alól! Sőt inkább alázatos és engedelmes lélekkel kérjen Istentől erőt és bölcsességet szavának teljesítéséhez. {PP 440.4}

A moáb nép erkölcsileg romlott, bálványimádó. Ama világosság szerint azonban, amit kaptak, bűnük mégsem volt olyan nagy Isten szemében, mint Bálám bűne. Mivel Isten prófétájának vallotta magát, feltételezték, hogy szavai isteni tekintéllyel és hatalommal rendelkeznek. Ezért nem mondhatta azt, ami néki tetszik, hanem csak az Isten által adott üzenetet hirdethette. "[...] mindazáltal azt cselekedjed, amit mondok majd néked" (4Móz 22:20), ez volt az isteni parancs. {PP 441.1}

Isten megengedte Bálámnak, hogy elmenjen a Moábból érkezett követekkel, ha azok másnap reggel érte mennek. Bálám késlekedésén bosszankodva és egy újabb visszautasítástól tartva, a követek útnak indultak hazafelé anélkül, hogy tovább tanácskoztak volna vele. Minden mentség Bálák kérésének teljesítésével kapcsolatban így most kiküszöbölődött. Bálám azonban elhatározta, hogy biztosítja a jutalmat. Ezért fogta azt az állatot, amelyen utazni szokott és útnak indult, félt, hogy Isten visszavonja az elmenetelre adott engedélyét. Buzgón igyekezett minél gyorsabban haladni. Attól félt, hogy valami meghiúsíthatja a megkívánt jutalom elnyerését. {PP 441.2}

Isten azonban megharagudott rá, hogy mégis elment és ezért "[...] megállta az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele" (4Móz 22:22). A szamár meglátta az isteni követet, akit az ember nem vett észre és letért az országútról a mezőre. Kegyetlen ütésekkel Bálám visszatért az állatot az útra. Egy szűk, kétfelől falakkal határolt úton azonban az angyal újra megjelent és a szamár, miután megpróbálta kikerülni a fenyegető alakot, a falhoz préselte gazdája lábát. Bálám vak volt a mennyei közbelépés meglátására és nem tudta, hogy maga Isten állta el az útját. Bálám felbőszült, kegyetlenül ütlegelni kezdte a szamarat és így próbálta továbbmenésre kényszeríteni. {PP 441.3}

"Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megállta szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra" (4Móz 22:26). Az Úr angyala megjelent a korábbi fenyegető magatartásban. A rémülettől remegő szegény állat végképp megállt és megülője alatt a földre rogyott. Bálám haragja féktelen volt és botjával még kegyetlenebbül ütlegelte az állatot, mint azelőtt tette. Az Úr most megnyitotta az állat száját és "[...] egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét" (2Pt 2:16); "[...] monda a szamár Bálámnak: Mit vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem?" (4Móz 22:28). {PP 442.1}

Bálám dühös volt, hogy szamara így feltartotta útja folytatásában és úgy felelt az állat kérdésére, mintha értelmes emberi lényhez intézte volna beszédét: "Mert megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnék most téged" (4Móz 22:28). Íme a hivatásos varázsló, aki útban van, hogy átkot mondjon egy egész népre, azzal a szándékkal, hogy megbénítsa erejüket, miközben arra sincs ereje és hatalma, hogy megölje azt az állatot, amelyet megült! {PP 442.2}

Bálám szemei most megnyíltak és meglátta Isten angyalát, amint kivont karddal ott állt előtte készen arra, hogy lesújtson rá és megölje őt. Rémműletében "[...] meghajtá magát és arcra borula" (4Móz 22:31). Az angyal pedig így szólt hozzá: "Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezsem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem. És meglátott engem a szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, őt pedig életben hagytam volna" (4Móz 22:32-33). {PP 442.3}

Bálám tehát annak a szegény állatnak köszönhetette életét, amellyel olyan kegyetlenül bánt. Azt az embert pedig, aki az Úr prófétájának címére tartott igényt, aki kijelentette, hogy a szemei megnyíltak és meglátta "a Mindenhatónak látását" (4Móz 24:4.16), annyira elvakította kapzsisága és becsvágya, hogy nem vette észre Isten angyalát, aki látható volt szamara előtt. "[...] e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe" (2Kor 4:4). Milyen sokan vakultak és vakulnak meg így! Tiltott ösvényeken rohannak előre, megszegik az isteni törvényt és nem veszik észre, hogy Isten és az ő angyala ellenük van. Bálámhoz hasonlóan haragszanak azokra, akik a romlásukat akarják megakadályozni. {PP 442.4}

Bálám azzal, ahogy az állattal bánt, bebizonyította, hogy milyen lélek lakik benne. "Az igaz az ő barmának érzését is ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen" (Péld 12:9). Kevesen ismerik fel bűnösségüket az állataikkal való durva bánásmódban vagy abban, hogy elhanyagolják, szenvedni hagyják szegényeket. Ő, aki alkotta az embert, teremtette az állatokat is és "könyörületes minden teremtményéhez" (Zsolt 145:9). Isten az állatokat az ember szolgálatára teremtette. Éppen ezért az embernek nincs joga ahhoz, hogy fájdalmat okozzon nekik durva bánásmóddal vagy kegyetlenül megerőltető munkával. {PP 442.5}

Az ember bűne miatt "az egész teremtett világ egyetemben foházkodik és nyög mind idáig" (Róm 8:22). Így a szenvedés és a halál nemcsak az emberi nemzetséget, hanem az állatokat is sújtja. Az ember a szenvedések súlyának növelése helyett annak könnyítésére törekedjen, annál is inkább, mert a szenvedést a bűnével ő hozta Isten teremtményeire. Az, aki az állatokat kínozza - mivel azok a hatalmában vannak -, gyáva és zsarnok is egy személyben. Sátáni az a hajlam, amely akár embertársainknak, akár az állatoknak fájdalmat okoz. Sokan nem fogják fel, kegyetlenkedésük egyszer kitudódik annak ellenére, hogy a szegény néma állatok nem tudják azt kinyilatkoztatni. Ha ezeknek az embereknek a szemei Báláméhoz hasonlóan egyszer megnyílnának, meglátnák Isten angyalát, tanúként ott állni előttük, hogy vallást tegyen ellenük a mennyei törvényszéken. Minősítésük felkerül a mennybe és eljön az a nap, amikor meghozzák az ítéletet azok ellen, akik megkínózták és megkínózzák Isten teremtményeit. {PP 443.1}

Mikor Bálám meglátta Isten követét, ijedten így kiáltott fel: "Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik ez néked, visszatérek" (4Móz 22:34). Az Úr azonban megengedte neki útjának folytatását, de ugyanakkor értésére adta, hogy szavainak az isteni hatalom által ellenőrizetteknek kell lenniük. Isten tudtára adta Moábnak, hogy a héberek a menny oltalma alatt állnak. Isten ezt hatásosan nyilvánvalóvá is tette előttük, amikor megmutatta nekik, hogy Bálámnak nincs hatalma átok mondására isteni engedély nélkül. {PP 443.2}

Mikor Moáb királya Bálám közeledéséről értesült, nagy kísérettel országa határára ment, hogy ott fogadja őt. Mikor csodálkozását fejezte ki, hogy Bálám a reá váró gazdag jutalmak ellenére is késlekedett eljönni hozzá, akkor a prófétának ez volt a válasza: "Ímé eljöttem hozzád. Most pedig szólhatok-e magamtól valamit? Ami mondani valót Isten ad az én számba, azt mondom" (4Móz 22:38). Bálám igen sajnálkozott e korlátozás miatt. Attól félt ugyanis, hogy szándékát majd nem tudja megvalósítani, mivel Isten ellenőrző uralma alatt kellett munkálkodnia. {PP 443.3}

A király nagy pompával és országa magas méltóságaival együtt kísérte Bálámot "[...] a Baál magas hegyére" (4Móz 22:41), amelyről megtekinthette a héberek seregét. A próféta ímé ott állt a fennkölt magaslaton és letekintett Isten választott népének táborára. Mily keveset tudtak az izraeliták arról, hogy közvetlen közelükben mi is történik. Nagyon keveset tudtak Istennek arról a gondoskodásáról, amellyel éjjel és nappal körülvette őket. Minden korban lassúak voltak Isten nagy szeretetének és irgalmának felfogására. Ha észre tudnák venni Isten csodálatos hatalmát, amelyet folyamatosan gyakorol értük, nem telne-e meg szívük hálával szeretetért és tisztelettel fenségének és hatalmának gondolatára? {PP 443.4}

Bálámnak volt némi ismerete a héberek áldozati felajánlásairól, adományairól. Azt remélte, hogyha felülmúlja őket értékes áldozati ajándékok tekintetében, akkor biztosíthatja Isten áldását a maga számára, és bűnös terveit is végrehajthatja. Így a bálványimádó moábiták felfogása megszerezte a felügyeletet és az uralmat elméje felett. Bölcsessége balgasággá vált; lelki látása elhomályosult; vakságot hozott önmagára, mert engedett Sátán hatalmának. {PP 444.1}

Bálám utasítására a moábiták hét oltárt emeltek. Bálám ezek mindegyikén áldozatot mutatott be. Azután visszavonult "[...] egy kopasz oromra" (4Móz 23:3), hogy ott Istennel találkozzék. Báláknak megígérte, tudomására adja azt, amit Isten majd kijelent neki. {PP 444.2}

A király Moáb nemes embereivel és főembereivel együtt az áldozati oltár mellett állt. Körülöttük a kíváncsiak sokasága tolongott és várakozott a próféta visszatérésére. Végre jött, és a nép izgatottan várta azokat a szavakat, amelyek majd örökre megbénítják azt a különös hatalmat, amely a gyűlölt izraeliták érdekében fáradozott. Bálám pedig így szólt: "Síriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izráelt; Mit átkozzam azt, akit Isten nem átkoz, mit szidalmazzam azt, akit az Úr nem szidalmaz? {PP 444.3}

Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, amely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé.

Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrészenek számát?

Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!" (4Móz 23:7-10){PP 444.4}

Bálám bevallotta, hogy Izrael megátkozása céljából érkezett, de azok a szavak, amelyeket kimondott, egyenesen ellentétben álltak szíve érzelmével. Miközben lelke átkokkal volt tele, arra kényszerült, hogy áldásokat mondjon. {PP 447.1}

Mikor Bálám Izrael táborára tekintett, meglepve látta jólétük bizonyítékát. Durva, szervezetlen sokaságnak festették le őket előtte. Olyanoknak, akik kalandozó bandákban árasztották el az országot. A körülöttük élő nemzetségek számára pedig ők voltak az istencsapás és a rémuralom megtestesítői. Megjelenésük azonban mindennek éppen az ellenkezőjét tárta Bálám szeme elé. Bálám megfigyelhette táboruk nagy kiterjedését és tökéletes elrendezését. Minden a teljes fegyelem és rend vonásait hordozta magán. Láthatóvá lett előtte az a jóindulat, amellyel Isten Izraelre tekintett és a nép megkülönböztető jellegét észre kellett vennie, amelyet Isten

választott népeként hordozott magán. "Ímé oly nép, amely maga fog lakni és nem számláltatik a nemzetek közé." Mikor e szavak elhangzottak, az izraeliták még nem telepedtek le állandó helyükre. Különleges jellemüket, erkölcsi módszereiket és szokásaikat Bálám még nem ismerte. Mégis a próféta szavai meglepő módon teljesedtek be Izrael későbbi történetében! Fogságuk hosszú évei alatt és a nemzetek között való szétszórásuk korszakában, és azóta is mostanáig megmaradtak Isten megkülönböztetett népének. Így Isten népe - az igazi Izrael - ámbár szétszóródott a népek és nemzetek között, itt a földön csak vándorként él, mert állampolgárságuk valójában nem itt a földön, hanem a mennyekben van. {PP 447.2}

Bálám azonban nemcsak a héber népnek, mint nemzetnek a történetét láthatta meg, hanem Isten igazi Izraelének egészen az idők végéig tartó növekedését és jólétét is. Láta a magasságos Isten kegyelmének megmutatkozását az őt szeretők iránt. Láta, hogy ezeket miként támogatja karjával, mikor belépnek a halál árnyékának völgyébe. Azt is meglátta, amikor előjönnek sírjaikból és Isten dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg őket. Azt is látta, amikor a megváltottak az újjáteremtett föld el nem hervadó dicsőségében örvendeznek majd. Ezt a jelenetet szemlélve így kiáltott fel: "Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izrael negyedrészenek számát?" Mikor pedig azt látta, hogy a dicsőség koronája ott ragyog minden homlokon és minden arcról az öröm sugárzik, akkor előretévedve a tiszta boldogság végtelen életére, ezzel az ünnepléses imádsággal fordult Istenhez: "Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé" (4Móz 23:10). {PP 447.3}

Ha Bálám hajlandó lett volna az Isten által neki adott világosság elfogadására, szavaihoz hűen azonnal megszakította volna minden kapcsolatát Moábbal. Nem élt volna vissza Isten kegyelmével, hanem mély bűnbánattal tért volna Istenhez. Bálám azonban kedvelte a gonoszság díját (2Pt 2:15), és elhatározta, hogy ezt biztosítja is a maga számára. {PP 448.1}

Bálám bizakodóan várta az átkot, amely lesújtó vésként csap majd le Izraelre. Ezért a próféta szavaira szenvedélyesen így kiáltott fel: "Mit cselekszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket" (4Móz 23:11). Bálám a kényszerrel igyekezett erényre tenni, azt állította, csupán lelkiismereti szempontból, Isten akarata kedvéért mondta ki azokat a szavakat, amelyeket az isteni hatalom kényszerített az ajkára. "Avagy nem arra kell-e vigyáznom - mondta -, hogy azt szóljam, amit az Úr adott az én számba?" (4Móz 23:12). {PP 448.2}

Bálám még most sem tudott lemondani szándéka megvalósításáról. Arra az elhatározásra jutott, hogy valószínűleg az az impozáns látvány, amelyet a héberek hatalmas tábora nyújtott, félemlítette meg Bálámot annyira, hogy nem merte gyakorolni jövendölését ellenük. A király elhatározta, hogy elviszi a prófétát egy olyan pontra, ahonnan csak egy kis része volt látható az izraeliták seregének. Ha rá tudná venni Bálámot, hogy legalább az izraeliták seregének egymástól elkülönített részeit átkozza meg, akkor hamarosan az egész táborukra is teljes megsemmisülés várna. Ezt a próbálkozását a Piszga hegy tetején hajtotta végre. Ismét hét oltárt emeltetett, melyekre ugyanazokat az áldozati ajándékokat helyezték rá, mint az előző hét oltárra. A király és főemberei most is az áldozati oltárok mellett maradtak, miközben Bálám visszavonult, hogy találkozék Istenel. Isten ismét üzenetet bízott a prófétára, amelynek megváltoztatásához vagy visszatartásához nem volt ereje. {PP 448.3}

Mikor Bálám megjelent, az aggodalmaskodó és reménykedve várakozó társaság ezt kérdezte tőle: "Mit szól az Úr?" (4Móz 23:17). Bálám felelete most is, éppen úgy mint előzőleg, rémületet keltett a király és a főemberek szívében: {PP 448.4}

Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék.

Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné?

Ígér-é valamit, hogy azt ne teljesítené; Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom.

Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izraelben.

Az Úr, az ő Istene van ővele; és királynak szóló rivalgás hangzik őbenne" (4Móz 23:19-21). {PP 448.5}

Istennek ezek a kinyilatkoztatásai magát Bálámot is megdöbbenítették és ezért így kiáltott fel: "Nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izraelen" (4Móz 23:23). A nagy varázsló kipróbálta varázshatalmát a

moábiták kívánsága szerint, de e nagy alkalommal azt kellett mondani Izraelről: "Mit mívelt Isten!" (4Móz 23:23). Bálám most megértette, hogy amíg Izrael Isten oltalma alatt áll, addig nincs az a nép vagy nemzetség, amely képes lenne uralkodni rajta, még ha a Sátán minden hatalmával a segítségére van is. Az egész világnak csodálnia kell Istennek népe érdekében végzett munkáját akkor, amikor ez az ember elhatározta bűnös céljának megvalósítását, Isten ellenőrzése alá kellett kerülnie, hogy az eltervelt átok helyett a leggazdagabb és legdrágább áldásokat mondja a költészet fennkölt és szenvedélyes nyelvezetén. Az Izrael iránt egykor megnyilvánult isteni jóindulat lett a biztosítéka annak, hogy Isten oltalmazó gondoskodása az ő engedelmes és hűséges gyermekeiről megvolt és megmarad minden korszakban. Mikor Sátán arra indítja a gonosz embereket, hogy hamis színben tüntessék fel, hogy gyötörjék és pusztítsák Isten népét, akkor erre az eseményre kellene mindig visszaemlékezniük és ennek az eseménynek a világosságában kellene megerősíteniük Istenben való bátorságukat és hitüket. {PP 449.1}

Moáb királya lehangoltan és csüggedten mondta Bálámnak: "Se ne átkozd, se ne áldjad őt!" (4Móz 23:25). Halvány remény azonban volt még szívében, és ezért elhatározta, hogy még egy kísérletet tesz. Most Peór hegyére vezette fel Bálámot, ahol Baál erkölcsstelen imádásra felavatott temploma állt. Itt is megépítették a hét oltárt, és ugyanannyi áldozatot mutattak be, mint az előző alkalmakkor. Bálám azonban most nem egyedül vonult vissza, hogy megtudja Isten akaratát, mint ahogy azt előző alkalmakkor tette. Nem a varázslat színlelése kedvéért tette azt, amit tett. Egyszerűen azért vonult vissza, hogy az oltárok mellett megállva letekinthessen Izrael népének sátraira. Isten Lelke pedig újból megpihent rajta, és isteni üzenet hangzott ajkairól: {PP 449.2}

"Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! A te hajlékaid óh Izrael!

Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint cédrusfák a vizek mellett!

Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa.

Isten hozta ki Egyiptomból, az ő ereje mint a vad bivaly: Megemészti a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri.

Lever, nyugszik mint a hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki serkenti fel őt?

Aki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen" (4Móz 24:5-9). {PP 449.3}

Isten népének jólétét itt a természet világában található legszebb példák ábrázolják. A próféta Izraelt a bőségesen borított termékeny völgyekhez, virágzó kertekhez - amelyeket soha el nem apadó források öntöznek -, az áloéhoz és a fenséges cédrusfához hasonlítja. Az utolsónak említett példa egyike a Szentírásban található legszebb és leghelyénvalóbb képnek. Libanon cédrusát kelet minden népe nagy tiszteletben részesítette. Azon fák fajtája, amelyekhez a cédrusfa is tartozik, a földön mindenütt megtalálható, ahová az ember csak eljutott. A sarki övezetektől a trópusi zónáig mindenütt tanyázik. Jól elviseli a legnagyobb hőséget, de dacol a legnagyobb hideggel is. Szépen virul a folyó menti buja talajban, de toronymagasra nő a száraz és szomjas sivatagban is. Gyökereit mélyen ereszti a hegységek sziklás talajába és merészen ellenáll a legpusztítóbb szélviharoknak. Levelei akkor is üdék és zöldek maradnak, amikor minden más fa levelei már elfonnyadtak és lehullottak a tél csípősen hideg leheletétől. Libanon cédrusát minden más fától szilárdsága és életereje különbözteti meg. Ezt a fát azoknak jelképekül szokták felhasználni, akiknek élete "el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben" (Kol 3:3). A Szentírás azt mondja: "Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon" (Zsolt 92:13). Az isteni kéz a cédrusfát az erdők királyává magasalta fel. "A cédrusok el nem takarják őt az Isten kertjében, a ciprusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan gallyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében" (Ez 31:8). A cédrust gyakorta használták a királyság jelképeként. Az, hogy a Szentírásban a cédrust az igaz ember ábrázolására használják, mutatja, hogy a menny miként tekinti, értékeli azokat, akik Isten akaratát cselekszik. {PP 450.1}

Bálám azt prófétálta, hogy Izrael királya nagyobb és hatalmasabb lesz Agágnál. Ezt a nevet adták ugyanis az amálekita királyoknak. Az amálekíták abban az időben a hatalmas nemzetségek között szerepeltek. Izrael azonban, ha hűséges marad Istenhez, minden ellenségét legyőzi. Izrael királya Isten Fia volt. Az ő királyi székét pedig egyszer majd a földön állítják fel és az ő hatalmát Isten minden földi királyság fölé emeli. {PP 450.2}

Mikor Bálám a próféta szavait meghallotta, reményeiben csalódva, szíve félelemmel és haraggal telt meg. Ingerült lett, hogy Bálám semmi kedvezőt, semmi bátorítást nem adott neki. Megvetéssel tekintett a próféta

megalkuvó, kétszínű eljárására. A király indulatosan kiáltott a prófétára: "Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tisztességtől" (4Móz 24:11). Bálám válaszul azt felelte Báláknak, hogy előre megmondta neki, hogy ő csak azt az üzenetet tudja átadni, amit Istentől kapott. {PP 450.3}

Bálám mielőtt visszatért volna népéhez, a világ Megváltója legszebb és legfenségesebb próféciját és Isten ellenségeinek végső megsemmisítéséről szóló ígérteit mondta el hallgatóinak: "Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. {PP 451.1}

Csillag származik Jákóbból, és királyi pálcá támad Izraelből, és általveri Moábnak oldalait, és összetöri Séthnek minden fiait." (4Móz 24:17). {PP 451.2}

Bálám azzal fejezte be beszédét, hogy megjövendölte Moáb és Edom, Amálek és Keneus teljes pusztulását, és ezzel a reménység leghalványabb sugarát sem hagyta meg a moábiták királya számára. {PP 451.3}

A meggazdagodás és az előléptetés reménységében csalódottan - annak a tudatában, hogy a királynál kegyvesztett lett, Isten nem tetszését pedig magára vonta, tért vissza Bálám hazájába maga választotta missziójából. Hazatérése után Isten Lelkének irányító hatalma eltávozott tőle. Kapzsisága, amelyet féken tartott, ismét felülkerekedett benne. Kész volt igénybe venni minden eszközt annak érdekében, hogy a Bálák által ígért jutalmat elnyerje. Bálám tudta, hogy Izrael jóléte Istennek való engedelmességüktől függ, és így legyőzésükre nem volt semmi más mód a bűnre csábításukon kívül. Elhatározta, újra biztosítja a maga számára Bálák jóindulatát azzal, hogy tanácsa által a moábiták átkot hozhatnak Izraelre. {PP 451.4}

Azonnal visszatért Moáb földjére és a király elé terjesztette tervét. Maguk a moábiták is meggyőződtek már arról, hogy ameddig Izrael hú marad Istenhez, addig Isten pajzsuk volt. A Bálám által ajánlott terv elszakította Izraelt Istentől a bálványimádásra való csábítás által. Ha rá lehetne venni őket arra, hogy részt vegyenek Baál és Astarót erkölcsstelen, buja imádságban, akkor az ő mindenható védelmezőjük azonnal az ellenségükké válik, és ezért hamarosan prédáivá lesznek az őket körülvevő vad és harcias nemzetségeknek. A király készségesen elfogadta a tervet, és maga Bálám is ott maradt, hogy segítse tervének kivitelezését. {PP 451.5}

Bálám tanúja lett ördögi terve sikerének. Meglátta, hogy Isten átka miként látogatta meg népét és Izrael ezrei miként pusztultak el Isten ítélete következtében. Az az isteni ítélet azonban, amely megbüntette az Izraelben talált bűnt, a kísértőnek sem engedte meg, hogy elkerülje a büntetést. Abban a háborúban, amelyet az izraeliták a midiániták ellen folytattak, Bálám is elesett. Megérezte, hogy saját életének vége is közel van, és ez mondatra vele a következőket: "Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!" (4Móz 23:10). Bálám azonban nem az igazak életét választotta, és ezért sorsát, végzetét, rendeltetését Isten az ő ellenségeinek sorsával, végzetével, rendeltetésével együtt határozta meg. {PP 451.6}

Bálám végzete hasonló volt Júdás végzetéhez. Jellemük is közös vonásokat hordozott magán. Mindketten megpróbálták Isten szolgálatát egyesíteni a mammon szolgálatával, és mindketten kudarcot vallottak. Bálám megismerte az igaz Istent és vallást tett arról, hogy őt szolgálja. Júdás Messiásként hitt Jézusban és csatlakozott követőikhez. Bálám azt remélte, hogy Jahve szolgálatát ugródeszkaként használhatja a gazdagság és a világi méltóság megszerzéséhez. Mivel elképzelése nem vált be, megbotlott, elesett és összetörte magát. Júdás azt remélte, hogy Jézussal való kapcsolata révén sikerül biztosítania a maga számára az anyagi jólétet és a magasabb tisztségek elnyerését abban a világi birodalomban, amelyet hite szerint Jézus, a Messiás már elkezdett létrehozni. Reménységeinek kudarcra hitehagyásba és romlásba kergette. Bálám is és Júdás is nagy világosságot kaptak Istentől és különleges kiváltságokat élveztek, de egyetlen dédelgetett bűnük megmérgezte egész jellemüket, és vesztüket okozta. {PP 452.1}

Veszélyes dolog megengedni, hogy nem-keresztény érzések éljenek a szívben. Egyetlen dédelgetett bűn apránként lealacsonyítja a keresztény jellemet és összes nemes erőit az ördögi kívánságok szolgálatába állítja. Egyetlen rossz szokás elnézése, megengedése, a kötelességek közül egyetlen egynek a semmibevevése lerombolja a lélek védőbástyáit és megnyitja az utat Sátán előtt. Az egyetlen biztos eljárás az, ha őszinte szívből eredő imádságainkat naponta elmondjuk, mint ahogy Dávid is tette: "Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim" (Zsolt 17:5). {PP 452.2}